

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 292/06-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2007 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti Ing. P. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 115/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. P. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 115/01 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 115/01 konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. P. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktorú mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. P. B. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 936 Sk (slovom osemtisícdeväťstotridsaťšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť na účet advokáta JUDr. Ľ. Š., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 4. októbra 2006 č. k. I. ÚS 292/06-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. P. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 115/01.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 3. augusta 2001 podal okresnému súdu žalobný návrh na vydanie neoprávnene zadržovaných vecí.

Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva: „(...) potom čo Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. 1. 2005 č. k. 3 Co 275/04-44 zrušil mnou napadnuté uznesenie

prvostupňového súdu zo dňa 11. 6. 2004 o odmietnutí podania, Okresný súd Bratislava III vo veci samej nenariadil pojednávanie (...).

Podaním zo dňa 8. 2. 2006, keďže bolo možné dôvodne konštatovať, že prvostupňový súd vo veci nekoná, resp. riadne nekonal predovšetkým v období 2001 - 2004, som v súlade s § 3 ods. 7 v spojení s § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. podal sťažnosť na postup Okresného súdu Bratislava III a porušenie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a zároveň požiadal o prešetrenie postupu zákonného sudcu. Na túto sťažnosť mi bola dňa 17. 5. 2006 doručená odpoveď, z obsahu ktorej vyplýva, že nekonanie je spôsobené dočasným pridelením zákonného sudcu na Krajský súd v Bratislave (od 1. 12. 2004 do 30. 6. 2005) a jeho preťaženosťou (...)“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nálež:

„Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod č. k. 30 C 115/01 porušil základné právo Ing. P. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Bratislava III prikazuje vo veci vedenej pod č. k. 30 C 115/01 konať bez zbytočných prietáhov.

Ing. P. B. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000 Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. Spr. 3927/2006 z 12. januára 2007, ktorým oznámil ústavnému súdu, že netrvá na ústnom pojednávaní, a v prílohe listu zaslal vyjadrenie zákonného sudcu, ktoré ako uviedol, „*si osvojujem ako vyjadrenie svoje vlastné*“, a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 31. januára 2007.

2.1 Zákonný sudca okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem popisu procesných úkonov vykonaných okresným súdom v predmetnom konaní uviedol:

„(...) Vec napadla na tunajší súd 10. 08. 2001, pričom v tom čase som pracoval v oddelení s viac ako 600 nevybavenými vecami.

Predseda tunajšieho súdu som na neprimeraný počet pridelených mi vecí písomne upozornil v zmysle ust. § 30 ods. 4 Zákona č. 385/2000 o sudcoch a prísediacich dňa 10. 01. 2001 a následne dňa 22. 1. 2002, ktoré upozornenie som zaslal na vedomie aj predsedníčke Krajského súdu v Bratislave a ministrovi spravodlivosti SR, ako predstaviteľom štátnej správy súdov, pričom však nielenže neprišlo k náprave, resp. k riešeniu tohto neudržateľného stavu ale na svoje upozornenia som nedostal ani žiadnu odpoveď o možných, resp. vykonaných opatreniach. (...)

Mám za to, že pokiaľ v určitých obdobiach došlo k určitému zdržaniu v plynulosti konania vo veci, bolo to predovšetkým zapríčinené podaním nekvalifikovaného návrhu na začatie konania zo strany navrhovateľa, nesprávnemu označeniu odporcu v uvedenej veci a existujúcou dlhodobou preťaženosťou súdneho oddelenia, ktoré mi bolo pridelené na vybavovanie.“

2.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení uviedol:

„(...) Je nepochybné, že dôvodom na podanie mojej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na porušenie základného práva daného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava III pod č. k. 30 C 115/2001 je skutočnosť, že tento ako vo veci konajúci súd svojou nečinnosťou toto moje právo porušil. Takéto konštatovanie podľa môjho názoru vyplýva nielen zo samotného súdneho spisu, ale aj z predmetného vyjadrenia súdu.

Ako sťažovateľ som toho názoru, že po zhodnotení stanovených kritérií na posúdenie otázky, či v predmetnom konaní došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva, je moja sťažnosť vrátane žiadosti na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodná. (...)

Zároveň v zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred

ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov súhlasím, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania v tejto veci.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 140/06).

4. V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť I. senát ústavného súdu, pretože v súlade s rozvrhom práce na rok 2006 a 2007 bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu 28. februára 2007 Rozvrhom práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 sp. zn. Spr 140/07 rozhodlo, že s účinnosťou od 28. februára 2007 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom II. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prerokujú v II. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prerokovala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 30 C 115/01:

- 10. august 2001 – okresnému súdu bola doručená žaloba sťažovateľa o vydanie vecí,

- 18. október 2001 – okresný súd vyzval sťažovateľa na oznámenie ceny predmetu sporu,
- 7. november 2001 – okresnému súdu bolo doručené doplnenie dokladov – vyčíslenie ceny predmetu poplatkového úkonu,
- 31. júl 2002 – okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku,
- 28. august 2002 – sťažovateľ zaplatil súdny poplatok (záznam),
- 17. september 2002 – okresný súd žiadal o výpis z Obchodného registra na odporcu,
- 23. marca 2004 – okresný súd vyzval sťažovateľa uznesením na doplnenie podania (petit, presné označenie veci),
- 13. apríl 2004 – sťažovateľovi bola doručená výzva okresného súdu,
- 8. marec 2004 – okresnému súdu bolo doručené splnomocnenie sťažovateľa pre advokáta (JUDr. D. P., B.),
- 29. apríl 2004 – okresnému súdu bolo doručené doplnenie návrhu,
- 11. jún 2004 – okresný súd uznesením rozhodol o odmietnutí návrhu a vrátení súdneho poplatku,
- 30. jún 2004 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 11. júna 2004 a oznámenie o ukončení právneho zastúpenia sťažovateľa advokátom JUDr. D. P.,
- 27. august 2004 – okresný súd doručil spis Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“),
- 31. január 2005 – krajský súd uznesením č. k. 3 Co 275/04-44 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- 24. marec 2005 – spis bol vrátený okresnému súdu,
- 7. apríl 2005 – okresný súd doručoval uznesenie krajského súdu účastníkom konania,
- 15. apríl 2005 – uznesenie krajského súdu bolo doručené sťažovateľovi,
- 26. júl 2005 – okresnému súdu bolo doručené splnomocnenie odporcu pre advokáta (JUDr. I. M., B.),
- 5. január 2006 – okresnému súdu bolo doručené splnomocnenie sťažovateľa pre advokáta (JUDr. Ľ. Š., B.) a oznámenie o zmene bydliska sťažovateľa a sídla odporcu,
- 8. február 2006 – okresnému súdu bolo doručené upresnenie odôvodnenia návrhu sťažovateľa z 10. augusta 2001,

- 9. február 2006 – okresnému súdu bolo doručené oznámenie o ukončení právneho zastúpenia sťažovateľa advokátom JUDr. Ľ. Š.,
- 9. február 2006 – okresnému súdu bola doručená sťažnosť sťažovateľa,
- 31. marec 2006 – okresný súd zaslal sťažovateľovi odpoveď na jeho sťažnosť,
- 18. máj 2006 – okresnému súdu bolo doručené od sťažovateľa upresnenie obchodného mena odporcu,
- 6. jún 2006 – termín pojednávania nariadený na 3. október 2006.
- 3. október 2006, 21. november 2006, 25. január 2007 – pojednávania na okresnom súde bez meritórneho rozhodnutia.

Toho času je nariadené pojednávanie na 29. marec 2007.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 95/06).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 115/01 o návrhu sťažovateľa na vydanie veci došlo k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu

(I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka označeného konania okresného súdu nebola závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojim konaním prispel k doterajšej dĺžke konania tým, že zaplatil súdny poplatok za podanie žaloby až 28. augusta 2002, t. j. po viac ako 12 mesiacoch od podania žaloby, navyše okresnému súdu podal nekvalifikovanú žalobu, ktorú následne upravoval a doplňoval (napr. 29. apríla 2004, 8. februára 2006). Na uvedené skutočnosti ústavný súd prihliadal pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadostučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a dospel k záveru, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný v období

- od 28. augusta 2002 do 23. marca 2004, t. j. viac ako 18 mesiacov;

- od 15. apríla 2005 do 31. marca 2006, t. j. viac ako 11 mesiacov.

Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní. Okresný súd teda počas viac ako 29 mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca v označenej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľa, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Obranu okresného súdu, podľa ktorého prietahy boli spôsobené neprímeraným počtom pridelených vecí, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd

už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, I. ÚS 140/06), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naňho obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02, I. ÚS 331/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením, preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom

súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj na jeho podiel na celkovej dĺžke konania považuje za primerané v sume 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil a vyúčtoval trovy za právne zastúpenie v celkovej sume 46 256 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovení z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za jeden úkon vykonaný v roku 2006 je 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu je 164 Sk, základná sadzba odmeny za jeden úkon vykonaný v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 (prevzatie a príprava zastupovania a podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden právny úkon vykonaný v roku 2007 (zaslanie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu z 31. januára 2007). Za dva úkony uskutočnené v roku 2006 patrí odmena v sume 5 788 Sk vrátane paušálu a za jeden úkon uskutočnený v roku 2007 patrí odmena

v sume 3 148 Sk vrátane paušálu, t. j. sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 8 936 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2007